

men også, om semesteret skal omfatte januar og juni.

Der må træffes bestemmelse om grundlæggende pædagogiske spørgsmål såsom praktik i studietiden, disciplin – eller problemorienteret undervisning, vægten af øvelser og anden form for anvendelse af det lærte i forhold til indlæringen, seminarer og anden to-vejskommunikations vægt i forhold til forelæsninger og overhøringer, om programmeret undervisning og sproglaboratorier, om brugen af store skriftlige rapporter i forhold til spot-prøver, praktiske skriftlige opgaver, essays osv. Men det skal også bestemmes, om audiovisuelle midler skal anvendes i netop denne time og til hvad, og hvem der skal indlede seminaret.

Der må træffes beslutninger om, hvorvidt der skal være eksaminer, ekstern evaluering, hvor mange, i hvilke fag, om censorer bør medvirke, om karaktergivning og karakterernes vægt, om de sædvanlige eksaminer kan »afløses« ved afhandlinger eller lignende. Ligeledes skal der træffes bestemmelse om, hvilke skriftlige eksamensopgaver der bør stilles, hvem der skal eksaminere ved mundtlig eksamen, i hvad, hvornår eksaminerne bør afholdes, hvilke hjælpemidler man må tage med, om 6 timer i træk er af foretrække for 2×3 timer.

Efter den gældende styrelseslov træffes sådanne beslutninger enten af ministeriet, af vedkommende studienævn eller af lærerne.

Det er en selvfølge, at ministerielle regler er bindende både for studienævn og lærere. Den grad af binding, som de ministerielt fastsatte regler indeholder, er imidlertid meget forskellig.

I nogle tilfælde indeholder de ministerielle bekendtgørelser en lang række detaljer, i andre giver de kun en overordnet ramme, og i disse tilfælde indeholder bekendtgørelsen undertiden en forskrift om, at visse uddybende regler skal godkendes af ministeriet. I andre tilfælde angiver bekendtgørelsen om en uddannelse en række punkter, som institutionen skal medtage i sine uddybende regler, sådan at det sikres, at der findes generelle bestemmelser herom.

Der er en udbredt fornemmelse af, at de ministerielle regler er blevet mere detaljerede i de senere år. Det kan der være mange grunde til. Men en af dem er nok den indflydelse på studierne, som studienævnene har fået. Alle er enige om, at studenternes valgte repræsentanter bør have en væsentlig indflydelse på deres studium, og i mange fag har den nuværende ordning i praksis fungeret. Men der kan rettes i hvert fald to indvendinger mod den nuværende ordning.

Studienævnene er allerede på grund af deres

korte funktionstid uegnede til at drøfte mere omfattende reformer. De valgte studenter vil have forladt studienævnene, længe før de planer, der drøftes, nærmer sig virkeliggørelse.

Det er næppe hensigtsmæssigt, at studienævn domineret af studenter og undervisningsassistenter skal kunne ændre det reelle indhold af bestemte fagområder – og dermed den undervisning, der kan gives i gymnasiet.

Lovforslaget går ud fra den bestående tilstand. Ministeriet fastlægger de overordnede og mest generelle bestemmelser. Ministeriet hindres ikke ved forslaget i at udstede meget detaljerede regler, men forslaget må ses som et forsøg på at bevare mest muligt selvstyre for institutionerne på dette område. De ministerielle regler bør dels ikke være for specifikke, dels udarbejdes på grundlag af institutionernes forslag eller udtalelse.

Inden for rammerne af de ministerielle regler skal fakultetsrådet efter forslaget udarbejde uddybende og supplerende regler.

Herved kan fakultetsrådet på sin side fastlægge uddannelsens enkeltheder i det omfang, det finder ønskeligt, med bindende virkning for alle berørte, herunder studienævn og lærere.

Reglerne fastsættes »til en samlet studieordning«. – Efter den gældende styrelseslovs § 14 er »studieordning« betegnelsen for det sæt bindende bestemmelser, der fastsættes af institutionen selv inden for bekendtgørelsens rammer. Det er naturligvis stadig meningen, at sådanne bestemmelser skal fastsættes som et sammenhængende regelsæt, men man har fundet det rigtigst ikke at knytte ordet »studieordning« generelt til dette og vil i stedet tage konsekvensen af, at begrebet studieordningen efter den almindelige sprogbrug på institutionerne bruges om det samlede kompleks af bindende bestemmelser om en uddannelse.

Inden for de rammer, som de ministerielle regler og fakultetsrådets udfyldende og supplerende bestemmelser sætter, træffes de nødvendige beslutninger om studierne af studienævnet.

Ligesom lovforslaget ikke lægger noget fast skel mellem ministeriets og fakultetsrådets kompetence – og ikke kan gøre det – således lægges der ingen fast grænse mellem fakultetsrådets og studienævnets beføjelser. To betragtninger vil blive afgørende i praksis: jo mere grundlæggende og generelt et studieproblem er, jo snarere vil det blive afgjort på et højt niveau – ministerium eller fakultetsråd, jo mere kvalificeret de lavere organer – fakultetsråd og studienævn – træffer deres beslutninger, jo mindre vil de overordnede – ministerium og fakultetsråd – gribe ind,